

ПРОБЛЕМИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Дистанційна форма навчання для всього світу за останній рік стала звичною формою навчання для всіх освітніх ланок. У зв'язку з поширенням такої форми навчання, проблема організації дистанційного навчання привертає увагу дослідників. І якщо ми бачимо, що у дослідженнях зарубіжних вчених ця тема актуальна вже не одне десятиліття (оскільки дистанційна форма навчання є давно звичною в Америці у зв'язку з віддаленим проживанням вихованця), то для України ця проблема гостро постала не так давно.

Дистанційне навчання виступає як новий засіб реалізації процесу навчання, в основу якого покладено використання сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій, які дають змогу навчатись на відстані без безпосереднього, особистого контакту між викладачем і учнем [5].

В дослідженнях американського ученого Moore виділено такі форми взаємодії в дистанційній освіті: 1) взаємодія учень-учень, 2) взаємодія учня та вчителя; та 3) взаємодія між учнем та змістом. У середовищі дистанційної освіти, взаємодія «учень-вчитель» може бути синхронною (передбачається одночасний вихід на онлайн-зв'язок учителя та учнів, наприклад, через телефон, відеоконференції та чати), або асинхронною (наприклад, через листування, електронну пошту та інші засоби зв'язку) [1].

В процесі організації дистанційного навчання виділяють типові професійні труднощі, зумовлені необхідністю:

- активізація самостійної пізнавальної діяльності школярів в умовах середовища дистанційного навчання (тимчасової і територіальної віддаленості) на основі постійної діагностики їх освітніх потреб та пізнавальної діяльності;

- управління освітнім процесом як інтерактивним процесом дистанційної взаємодії суб'єктів освіти - (індивідуального ефективного взаємодії з навчанням та їх батьками) в режимах онлайн та офлайн;

- формування електронного контенту середовища дистанційного навчання (розробки електронних та цифрових освітніх ресурсів, дистанційних курсів);

- реалізація самостійної продуктивної професійної діяльності у середовищі дистанційного навчання, спрямованого на досягнення учнями цілей освіти [3].

Згідно зарубіжних досліджень з питань дистанційного навчання образотворчого мистецтва, в опитуванні вчителі мистецтва вказують, що знають і визнають значення ІКТ у навчальному процесі, вбачаючи їх такими технологічними інструментами для підтримки навчання та посилення викладання. Однак у вчителів не вистачає знань для створення або

пропонування заходів для розробки дослідницьких проєктів, що підтримуються технологіями, і до певних віртуальні інструменти для підтримки їх спільної роботи на уроці [2].

Практичні та інші форми навчальних занять, що проводяться у формі веб-занять, які передбачають асинхронне навчання учнів з вчителем, обмін інформацією здійснюється за допомогою листування учасників навчального процесу. Цікавою для дистанційних уроків образотворчого мистецтва є форма віртуальних екскурсій, коли за допомогою технологій Інтернету можна побувати в будь-якому віддаленому музеї світу, в будь-якій країні та в будь-якому місті нашої планети. Також продуктивними є використання відео-уроків та майстер-класів [4].

Однак, поряд з позитивними моментами у дистанційному навчанні образотворчого мистецтва, є один вагомий недолік. Урок образотворчого мистецтва в початковій школі має свою специфіку: значна частина уроку відводиться на практичну діяльність школярів, в процесі якої вчитель активно взаємодіє з учнями: виправляє помилки безпосередньо на роботі учня, підказує та корегує процес створення дитячого твору. Відповідно, дистанційне навчання образотворчому мистецтву унеможлиблює здійснення фізичної взаємодії, тому що педагог немає можливості взяти безпосередню участь в художній діяльності учня, а він може керувати і коригувати роботу учня тільки усно, використовуючи словесні та наочні методи.

Дистанційна форма навчання відкриває нові можливості, стає звичною для всіх, однак специфічні галузі знань залишаються проблемними у викладанні. Адже часто на практиці ми спостерігаємо, що уроки образотворчого мистецтва, вважаючи їх «другорядними» проводяться в більшості асинхронно, відповідальність за навчання покладається на батьків, і головна мета мистецької освітньої галузі досягається лише частково.

ЛІТЕРАТУРА

1. Abrami, Philip & Bernard, Robert & Bures, Eva & Borokhovski, Eugene & Tamim, Rana. (2011). Interaction in Distance Education and Online Learning: Using Evidence and Theory to Improve Practice. *J. Computing in Higher Education*. 23. 82-103. 10.1007/s12528-011-9043-x.
2. Lobo, G. P., & Sánchez, C. B. (2016). Determination of ICT Competencies of Visual Arts Teachers at the Universidad Del Atlántico--Virtual and Distance Education. *Athens Journal of Education*, 3(1), 47-65.
3. Брицкая Е.О. Методическое сопровождение профессиональной деятельности педагогов в дистанционном обучении школьников
4. Варенцова Г.В., Ершова Л.В. (2014). Электронное обучение как форма художественного образования. *Международный журнал экспериментального образования*. 6-2. С. 43-44. URL: <http://www.expeducation.ru/ru/article/view?id=5136>
5. Гончар Олена (2012). Педагогічна взаємодія учасників навчального процесу в умовах дистанційної освіти. Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету. 1.